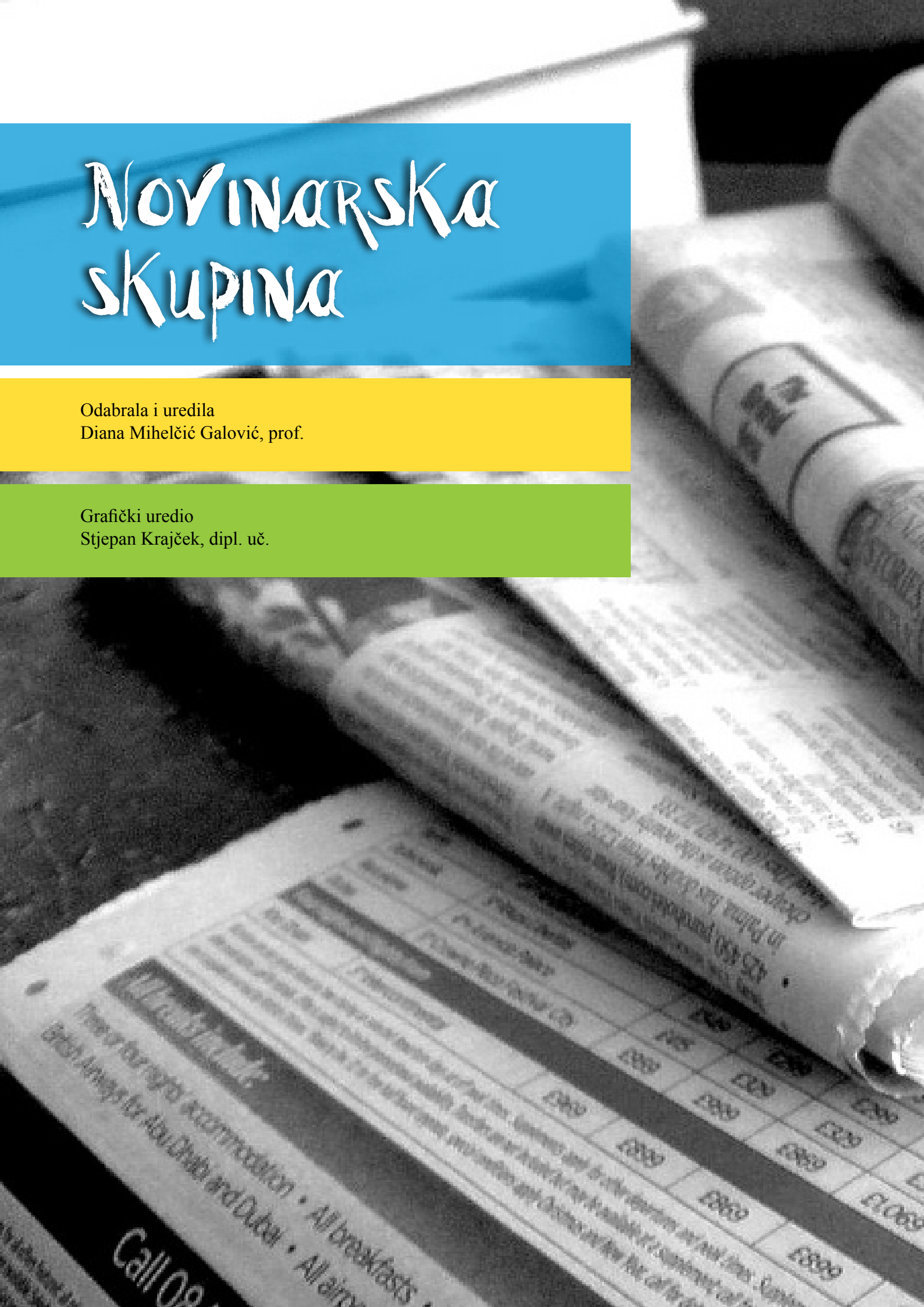

NOVINARSKA SKUPINA

Odabrala i uredila
Diana Mihelčić Galović, prof.

Grafički uredio
Stjepan Krajček, dipl. uč.

Terenska nastava

Sedmi kontinent

U pratnji profesora naše škole 29. listopada 2013. posjetili smo Muzej suvremene umjetnosti. Pogledali smo film nizozemski igrani film *Kauwboy*, a zatim razgledali izložbu Miroslava Šuteja.

Radnja filma *Kauwboy* bila mi je tužna. U filmu je prikazan život dječaka Joja i njegovog tate nakon što je umrla Jojova majka. Njih dvojica nikako se nisu mogli pomiriti s činjenicom da nje više nema. Svaki je svoju tugu pokazivao na svoj način. Tata se nije brinuo za dječaka, često ga je tukao i vikao na njega. Jojo je zvao majku na telefon, odnosno pravio se da je ona na turneji po Americi sa svojim glazbenim sastavom, pripremao joj rođendansku proslavu. Jednoga je dana pronašao ptića čavke koji je pao iz gnijezda i nazvao ga Čavko. Donio ga je u njihov dom. Tata se naravno tome protivio jer, po njegovom, biljkama i životinjama mjesto vani, u prirodi. Čavko je pomogao dječaku da preboli majčinu smrt. Jedino do čega je dječaku stalo nakon majčine smrti bio je upravo Čavko. Na kraju filma, Čavko je uginuo. Dječak je bio jako tužan, ali uz njega su bili njegov otac i prijateljica. Iako je kraj tužan, film je sretno završio za dječaka i njegovog oca.

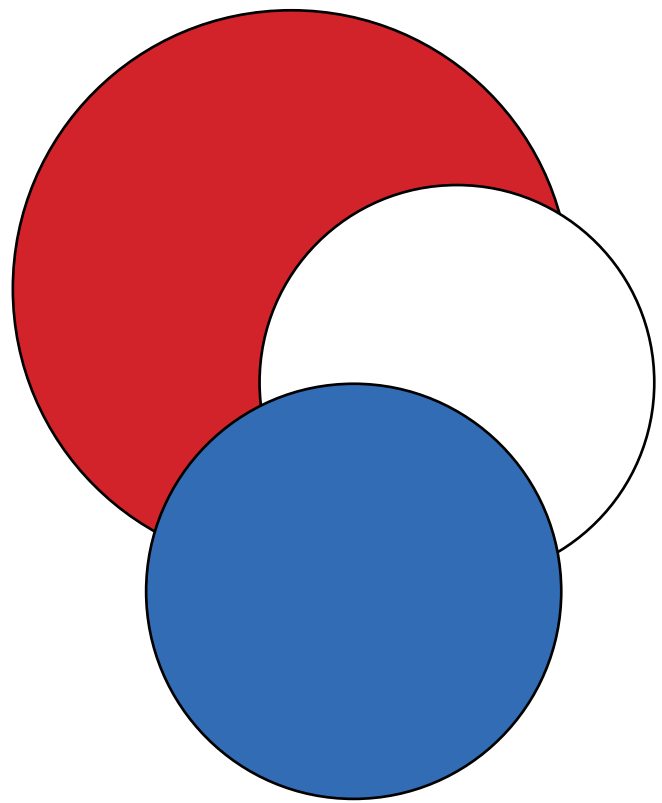
Za vrijeme trajanja filma osjećala sam se različito, u nekim dijelovima sretno, a vrlo često jako tužno. Na moje osjećaje djelovala je i glazba. Kada se dječak bavljao s prijateljicom, glazba je bila vedra i vesela, a kad je Čavko uletio u kotač bicikla, glazba je bila tužna. Primijetila sam da je gluma glumaca također djelovali na moje osjećaje. Potrudili su se da vjerno prikažu tugu, pogotovo dječak Jojo. Uvijek kad gledam neki film, poistovjetim se s nekim likom. I meni bi bilo teško prihvatiti smrt majke ili oca. Najvjerojatnije bismo se svi isto ponijeli jer bismo mislili zašto se to dogodilo baš meni. Ponekad je život nepravedan, ali moramo se i s time pomiriti. Da sam ja Jojin tata, vjerojatno bih se u početku jednako ponijela, no ubrzo bih shvatila da je to što radim krivo i da se (koliko god to teško bilo) moram suočiti s problemom i pokušati utješiti Joju i sebe. Mislim da njihova svađa nikome ne donosi ništa dobro, već dodatno pogoršava njihov napeti odnos. Zato, kad Čavko uquine, njih dvojica napokon shvate da je majka umrla, da imaju samo jedan drugoga i da moraju nastaviti živjeti bez nje.

Obitelj je najvažnija životna zajednica jer njoj mogu reći što me muči, mogu dobiti savjet i pomoć, besplatni zagrljaj i pusu za laku noć. U toj zajednici učim o osnovnim odnosima među ljudima. Ako učim ispravno, tako ću se i ponašati u razredu, školi, glazbenoj školi... Da je Jojin tata Joju čvrsto zagrljao na samom početku filma, meni bi bilo lakše. Međutim, onda ne bi bila ispričana jedna tužna priča sa sretnim završetkom iz koje svatko od nas može puno naučiti.

Matea Kranjčić, 6.b

Hrvatski olimpijski dan

Hrvatski olimpijski dan u našoj smo školi kao i svake godine dosad obilježili 10. rujna 2013.

Sportske aktivnosti održavale su se od 12.15 do 13.45 sati za sve učenike naše škole. Vrhunac toga dana bila je nogometna i odbojkaška utakmica učenika osmih razreda. Učenici AB turnusa igrali su nogomet protiv CD turnusa. Utakmica je bila vrlo napeta, a neizvjesnost se protezala do posljednjih minuta. U zadnjim minutama utakmice, koja je bila popraćena snažnim navijanjima gledatelja, igrači CD turnusa zabili su odlučujući gol i tako osigurali zasluženu pobjedu. Nakon nogometne utakmice djevojke su igrale odbojku protiv dječaka. Iako su na početku vodili dječaci, djevojke su sjajnim servama ubrzo preuzele vodstvo i pobijedile rezultatom 25:22.

Na kraju možemo zaključiti da smo svi bili iscrpljeni, ali sretni i zadovoljni ovim uzbudljivim sportskim danom.

Mare Stojić, 8.b

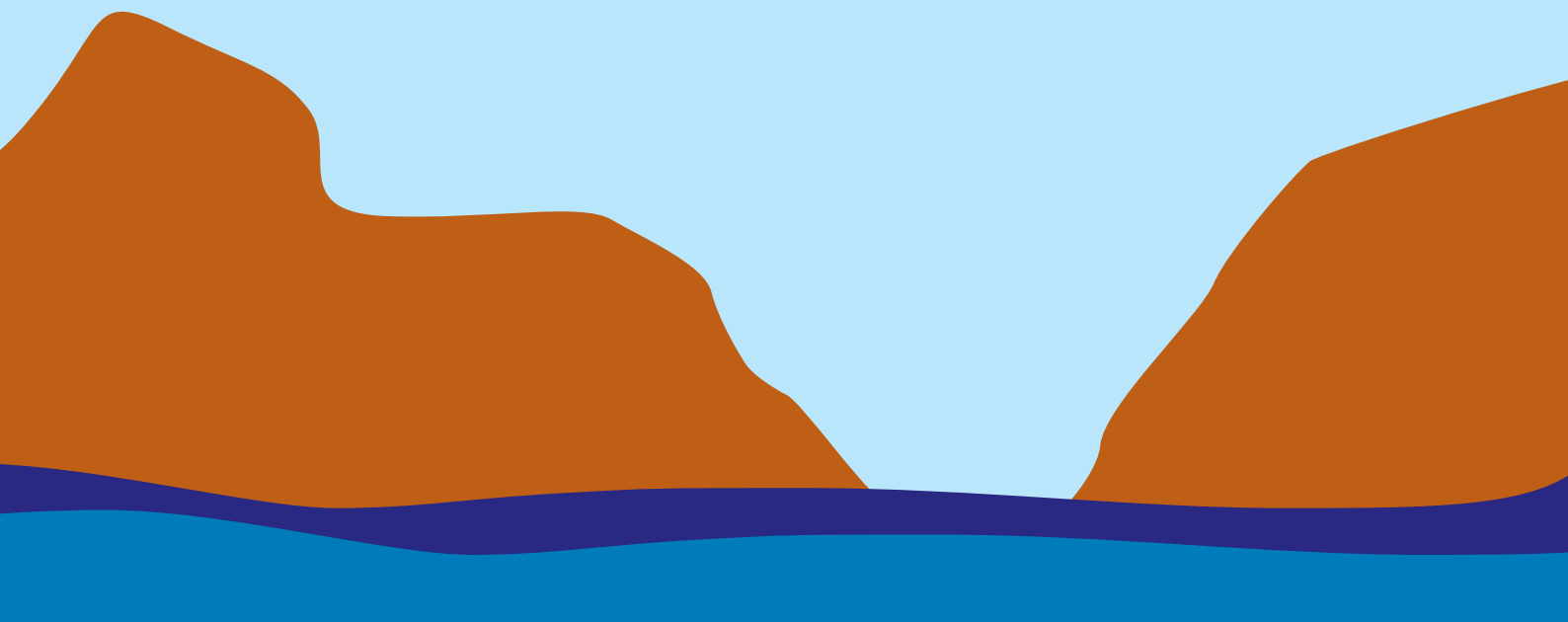
Waitapu Jože Horvata

Djelo Waitapu Jože Horvata jako mi se sviđjelo. Posebno mi se sviđio način piščeva pisanja jer istovremeno pratimo dvije priče.

Najdraži lik mi je Parana. On je jako mudar čovjek koji je unaprijed znao kako treba odgojati Itea u dobrog i poštenog čovjeka jer će njegova kći Hina na kraju izabrati baš njega za životnog druga. On je najvažniji oslonac Iteu i zaslužan što je Iteo prešao crtu i osvojio Waitapu. Ovo djelo mi se također sviđjelo zbog legende o Waitapu i priče o Hini. Waitapu je nešto što u prenesenom značenju susrećemo svakoga dana. Neke crte i ograde postavljaju nam drugi (prijatelji, učenici, profesori, roditelji...), a neke si postavljamo sami. Nisu sve crte tu da bi ih se prešlo, osobito ako to znači da se moramo ponašati suprotno pravilima pristojnoga ponašanja, jer o takvim se crtama ovdje ne govori.

Odlučila sam biti odličan učenik te da ću pomagati starijima i slabijima od sebe. Najveći oslonac na mome putu su mi moji roditelji. Oni su mi vjetar u leđa kada mi je teško, a ima situacija kada se osjećam tužno i povrijeđeno, oni su moja potpora i zaštita. I ako mi se dogodi da pogriješim, dobijem lošu ocjenu, ne bojim se, jer iz svakog pada nešto naučim i još hrabrije kročim svojom stazom prema svojem Waitapu!

Matea Kranjčić, 6.b

Terenska nastava

Sedmi kontinent

Kada sam na satu hrvatskog jezika čula naslov filma *Kauwboy* koji ćemo gledati na terenskoj nastavi *Sedmi kontinent* u Muzeju suvremene umjetnosti, mislila sam da idemo gledati vestern. Zato sam ostala potpuno zbunjena nakon što sam čula kratki sadržaj filma jer nikako nisam mogla povezati naslov i radnju.

Nakon što sam sjela u dvoranu i svjetla se ugasila, moje je uzbuđenje raslo jer sam napokon htjela vidjeti vezu između naslova i filma. No, čim je film počeo, potpuno sam na to zaboravila. Bila sam iznenađena dječakovom mudrošću i snalažljivošću, ali sam isto tako bila iznenađena reakcijama njegova oca i uvjetima u kojima žive. Početak filma jako mi se svidio jer se dosta toga saznaje o čavkama. Tijekom filma dječak razgovara s majkom kao da je živa, a sve događaje tog dana okrene na pozitivnu stranu. Umjesto da kaže kako se tata derao na njega i udario ga, kaže da su se sjajno zabavljali i družili. Jojo tako razgovara s majkom sve dok mu jednoga dana prijateljica ne kaže da zna da mu je majka mrtva. Od tog dana Jojo više ne čuje svoju mamu putem telefona. Taj je trenutak bio jako dramatičan, a glazba nam je to još bolje dočarala. Film prati country glazba koja nam detaljnije dočarava osjećaje sreće, tuge, očaja i bijesa. Posebno mi se svidjelo što je nakon filma s nama razgovarao glazbeni kritičar. Nisam saznala toliko novih stvari koliko sam ulogu glazbe u filmu shvatila na neki posve novi način. Kada sam prvi put gledala film *Čarobnjak iz Oza*, dio gdje Dorothy pjeva pjesmu *Iznad duge* doživjela sam kao djevojčicu koja jako lijepo pjeva, a sada, kada nam je kritičar rekao da na glazbu obratimo pozornost, potpuno sam je drukčije doživjela. Pjesmom nam je zapravo Dorothy pokazala koliko joj nedostaje rodni kraj i koliko bi bila sretna da se vrati.

Posjet Muzeju suvremene umjetnosti i terenska nastava *Sedmi kontinent* jako mi se svidjela jer sam puno toga naučila i shvatila, a najviše mi se svidjelo što sam povezala naslov i sadržaj filma, jer *kaw* na nizozemskom znači čavka.

Lucija Sauha, 6.b

Terenska nastava

Jesenska šuma

Učenici šestih razreda 11. rujna 2013. krenuli su na terensku nastavu Jesenska šuma u Park Maksimir. Ona se održala kako bi učenici bolje shvatili gradivo iz prirode te kako bi što bolje naučili razlikovati biljke listopadnih šuma. U tom projektu sudjelovali su profesorica prirode Sandra Penco, profesori TZK-a Jurica Skačej i Božica Polundak, profesorica engleskoga jezika Sanja Golubić-Horvatić te učenici 6. a, b, c i d razreda.

Kada smo stigli u Park Maksimir, odmah smo krenuli u razgled šume. Svaki je razred dobio svog voditelja radionice. Podijelili su nas u grupe te nam dali vrećice za lišće i plodove koje smo trebali sakupljati. Nekoliko dana ranije profesorica Sandra Penco rekla nam je da u šumi sakupljamo lišće i plodove kako bismo mogli izraditi herbarij. Naravno, svi smo to i učinili, no na kraju razgleda voditelj nam je uzeo vrećice s plodovima i lišćem te istresao na tlo sve što smo sakupili. To je bilo razočaravajuće jer smo se svi trudili sakupiti što više plodova i lišća. Na terenskoj smo nastavi također mjerili opseg i starost drveća. To je bilo u zabavno, no dobili smo premalo vremena. Upoznali smo nove vrste drveća te smo ponovili ono što znamo. Nakon male stanke izradili smo plakat s lišćem. Također smo mjerili visinu Dedeka, najstarijeg stabla u Parku Maksimir. Ono je visoko oko 30 m i staro oko 600 godina. Planirano slobodno vrijeme nismo iskoristili jer je počela padati kiša te smo morali biti ispod plastičnog krova. Autobus smo čekali oko pola sata i napokon je došlo vrijeme povratku. Moram priznati da mi je najljepše bilo u autobusu jer je bilo suho i toplo.

Na kraju terenske nastave komentari učenika nisu bili baš pohvalni, no gledajući širu sliku, ipak možemo zaključiti da smo puno toga naučili i saznali.

Nika Šašić, 6.a

Jesenska šuma

Učenici šestih razreda 11. listopada 2013. bili su terenskoj nastavi Jesenska šuma u zagrebačkom Parku Maksimir. Polazak je bio u 8.15 sati, a do Maksimira nam je trebalo oko 30 minuta. Svi smo se veselili terenskoj nastavi u nadi da će nam biti jako zanimljivo.

Na ulazu u Park Maksimir dočekale su nas voditeljice. Svaki je razred imao svoju voditeljicu. U našoj su pratnji bili i profesorica iz prirode Sandra Penco, profesori TZK-a Jurica Skačej i Božica Polundak, profesorica iz engleskog jezika Sanja Horvatić-Golubić te profesorica iz vjeronauka Ružica Vukelić. Hodajući Maksimirom, određivali smo vrste drveća i skupljali lišće za herbarij. Na žalost, moram priznati da mi je radionica bila pomalo dosadna. Kada su voditeljice postavljale pitanja, svi su se učenici javljali, ali samo je njih petero odgovaralo, a potom su nam govorile da budemo aktivniji. Cijela se terenska nastava odvijala prebrzo, odnosno voditeljice su nas stalno požurivale. U planu je bilo predviđeno da imamo i sat vremena za igru, no njega nismo iskoristili na taj način jer smo morali rješavati nastavne listiće. No, nije sve bilo tako crno. Naučili smo odrediti visinu i starost stabla. Za vrijeme radionice skupljali smo lišće i stavljali ga u vrećice koje su nam dale voditeljice radionica. Međutim, razljutilo nas je to što su nam na kraju rekly da te vrećice moramo vratiti. Većina učenika bila je prisiljena prosuti brižno sakupljeno lišće. Na sreću, neki su imali vlastite vrećice pa mogli kod kuće napraviti herbarij. S druge pak strane, možemo reći da nas je vrijeme poslužilo jer je kiša počela padati pri kraju radionice. Autobusima smo se vratili pred školu oko 13 sati.

Na kraju mogu zaključiti da je radionica bila vrlo poučna, no sve se odvijalo prebrzo. U razgovoru s drugim učenicima shvatila sam da i oni dijele moje mišljenje.

Puťovanje u Pariz i Disneyland

Prošle sam ljetu na sedam dana otputovala iz Zagreba u Pariz. To mi je bilo najljepše putovanje i iskustvo te sam svake sekunde fotografirala predivne ulice Pariza i drugih gradova koje sam posjetila. Kada sam čula da ću ići i u Disneyland, skoro sam se rasplakala od sreće.

Jutro uoči putovanja prošlo je jako zanimljivo. Mama me probudila u 4 sata. Iako je bilo jako rano, ustala sam s osmijehom na licu. Na autobusnom kolodvoru bila jako nestrpljiva, no kad je autobus stigao, donekle sam se smirila. Na putu u Pariz naša grupa posjetila je prelijepe gradove - Salzburg i Reims. Iako smo tamo bili kratko, doživjela sam mnogo toga. Prve smo noći odsjeli u jednom njemačkom hotelu, a već idućeg dana ujutro krenuli dalje. Dok smo prolazili glasovitim Parizom, nisam se mogla prestati diviti. Ulice su bile pune ljudi te su izgledale predivno. Kratko smo stali na jednome odredištu gdje se mogao izravno vidjeti Eiffelov toranj. Tamo je bilo mnogo ljudi različitih rasa i vodič nam je objasnio da ovdje nastaju neke umjetničke slike Eiffelova tornja. Ubrzo smo stigli u hotel te smo mama i ja dobile sobu s pogledom na rijeku Seinu i Eiffelov toranj. Svaki je dan bio izuzetno zanimljiv, a najbolje se sjećam plovidbe rijekom Seinom, posjeta Eiffelovom tornju i slike Mona Lise. Plovidba Seinom bila je čarobna. Mukotrpno čekanje od tri sata za posjet Eiffelom toranju isplatilo se. S druge etaže Eiffelova tornja vidio se cijeli Pariz predivne arhitekture i tlocrta. Fotografirala sam mnogo i bilo mi je žao kad sam se morala spustiti s najpoznatije pariške građevine Eiffelova tornja. Muzej Louvre također mi je ostao u sjećanju, naročito zbog velikog broja posjetitelja. U muzeju gotovo da nisam mogla disati, no sve sam to izdržala kako bih vidjela najpoznatiju sliku Mona Lisu. Slika je bila okružena zaštitarima, no uspjela sam se progurati i vidjeti je izbliza. I druge su me slike jako dojmile. Vožnje metroom isprva sam se jako bojala zbog glasina o kradljivcima i drugim napadačima. Ipak, sve odlično je prošlo. Dan, kad sam posjetila Disneyland, uvijek ću pamtiti kao najsretniji u životu. Tog sam jutra bila puna energije. Kad smo ušli u to najljepše bajkovito mjesto na svijetu s raznim dućanima i pričama iz Disneyevih filmova, bila sam presretna, a moje fotografije savršene. Dobila sam Disneyland kartu i, iako nisam stigla obići sva mjesta, uživala sam u neponovljivom provodu – u predivnoj vožnji kroz priču o Petru Panu, u obilasku dvorca iz Pirata s Kariba te u još nekoliko divnih vožnji i obilaska. Sat vremena čekala sam u dvorcu iz bajke, a zatim “upoznala” Pepeljugu i slikala se s njom. Također, slikala sam se i s vjevericom iz Mickey Mousea koja je zajedno s Mickeyjem i Minnie te drugim likovima iz poznatog crtića prolazila “ulicom” u Disneylandu u raznobojnoj kočiji. Kupila sam nekoliko suvenira i zatim krenula u hotel sa skupinom ljudi iz autobusa. Jedan dan u Disneylandu nije mi bio dovoljan, no uvijek ću ga se sjećati. Na povratku kući obišli smo Versailles, predivan i ogroman dvorac s prekrasnim parkom koji kao da se protezao unedogled, te Strasbourg i Munchen.

Povratak u stvarnost malo me potresao, no brojne su uspomene ostale zapečaćene u meni. Svima bih preporučila da posjete Pariz i Disneyland, jer ih čeka nezaboravno putovanje i neponovljivi doživljaji.

Maša Mitrović, 6.b

Osvrt na film Kauwboy

Film „Kauwboy“ nizozemskog redatelja Boudewijna Koolea jako se razlikuje od filmova koje inače gledam. Dok su filmovi koje najčešće gledam puni nestvarnih likova, raskošnih dvoraca i kuća, neobičnih krajolika i najčešće fantastičnih priča, ovaj je film tako običan da se može dogoditi u mom susjedstvu i zato mi se jako sviđa.

Filmska je priča tužna jer dječaku umire majka, a otac ga tuče. Teško mi je bilo gledati te scene i taj dio mi se nije svidio, iako znam da je bitan za priču. Nakon majčine smrti dječak je preuzeo brigu o sebi i svom ocu, ali mu to baš nije išlo od ruke. U tim je trenucima bilo i smiješnih scena. U filmu se, kao i u životu, isprepliću smiješni i tužni trenuci. Jako mi je bilo žao dječaka dok je telefonski razgovarao sa svojom majkom i dok ju je zamišljao pokraj sebe. Pojava čavke u filmu, odnosno u dječakovu životu, jako mi se svidjela. Iako je nekima bilo odbojno kako se dječak igrao i mazio s njom, meni je to bilo zanimljivo jer se i ja često igram sa svojim mačkom. Čavkina smrt posebno me rastužila. Budući da i ja imam ljubimca, mogla sam zamisliti koliko je dječak bio tužan. Taj je događaj na neki čudesni način ipak bio dobar jer su se otac i sin pomirili. Gluma je bila jako uvjerljiva i snažna. Mislim da su svi likovi zanimljivo osmišljeni i da su ih glumci uvjerljivo prikazali. Uz dječaka mi se najviše svidjela njegova prijateljica zato što je bila dobra prema njemu i čavki. Nije mi se svidjelo kada ju je dječak udario i mislim da je to ponašanje „pokupio“ od oca, jer je i njega otac tukao. Pomalo me ljutio i dječak s kojim se prepirao i potapao na vaterpolu. Pejzaži, koji se pojavljuju u filmu, vrlo su lijepi i kao da su kontrast tužnim događajima koji prate dječaka. Glazba odlično prati film i dodatno pojačava snažne osjećaje.

Film „Kauwboy“ jako mi se svidio iako je bio tužan, jedan od najtužnijih koje sam do sada gledala. Mislim da nas on uči da život, iako prepun tužnih događaja, mora ići dalje i da uvijek postoje ljudi koji će nam pomoći te situacije, ali i životinje koje će nas razveseliti.

Iva Poljak, 6.b

Znanstveni piknik

U Zagrebu se 15. rujna 2013. u Boćarskom domu održao Znanstveni piknik. To je bila prilika da ljudi vide znanost iz drukčije perspektive. Domaćini su posjetiteljima znanost prikazali na neuobičajen način. Cilj ovog piknika je bio da ljudi na zabavan način upoznaju znanost i nauče kako je mogu koristiti u svakodnevnom životu.

Voditelji su zainteresirali građane raznim programima za sve uzraste. Gosti su mogli hodati po vodi, izvoditi razne eksperimente i dokazivati svoje sposobnosti u raznim poljima znanosti. Aktivnosti su bile organizirane u obliku štandova. Na ovom događaju sudjelovali su znanstvenici iz svih dijelova svijeta, a neki od njih su Michael Bradke (Mobile Musik Museum, Njemačka), Sara Santos (Velika Britanija), Brindha P. Muniappan (MIT Museum, SAD) i mnogi drugi.

Mislim da se svima svidio ovaj Znanstveni piknik jer su o znanosti mnogo naučili putem igre i smijeha. Vjerujem da se puno mladih zainteresiralo za znanost i da su poželjeli postati znanstvenici, baš kao i ja.

Katarina Goja, 6.a

Nezaboravno ljeto

Ovo je ljeto bilo nezaboravno. Posjetila sam mnoga lijepa mjesta koja će zauvijek imati posebno mjesto u mojem srcu.

Svoje sam ljeto započela odlaskom u Pulu. Bili smo u malom mjestu Fažana koje gleda na Nacionalni park Brijune. Gledajući to modro plavo more, zamišljala sam njegov podvodni svijet, sve te ribe koje plivaju i pričaju. Zapravo, pričaju li uopće ribe? Ako i pričaju, kako zvuči njihov jezik? To je nešto što ovog ljeta nažalost nisam saznala.

Iduće odredište bila mi je Šolta i kamp. Tamo su bila djeca iz različitih dijelova svijeta. U kampu sam zapravo shvatila koliko su ljudi različiti. Shvatila sam da je svatko poseban na svoj način - bez obzira na izgled, boju kože i vjeru te da sve se ljude treba cijeniti.

S još jednom novom životnom spoznajom otputovala sam na Korčulu. Na Korčuli sam utonula u ljepotu neponovljivih krajolika. Nakon toliko divnih morskih pejzaža počela sam osjećati kao da mi more govori, kao da mi nešto pokušava reći. Čula sam ga kako mi priča o svojim ljepotama podvodnoga svijeta, velikim i malim ribama, algama i koraljima. Ali, također, čula sam ga kako i plače. Plakalo je zbog mnoštva plastičnih boca bačenih u nj, željeznih dijelova automobila... Na neki sam način bila sretna zbog svih ljepota našega mora, ali istovremeno i tužna jer sam znala da je more zagađeno zbog nas ljudi. Tijekom boravka na Korčuli posjetila sam Nacionalni park Mljet, mali otok Lastovo, Vis te Modru špilju na otoku Biševu. Pomalo sam se bojala ulaska u špilju jer je morska medvedica zadnji put bila viđena upravo u njoj. No, dogodilo se čudo. Po ulasku u špilju zaboravila sam na sve jer kao da me ta čarobno kristalna plava voda hipnotizirala. Željela sam zauvijek ostati u njoj i izgubiti se u toj modrini mora. Ali ubrzo smo izašli, ali ta će slika zauvijek ostati u mojem sjećanju.

Napokon, dočekala sam i Makarsku. U Makarskoj ljetujem još od malena i svaki put mislim da sam je se napokon zasitila. No, nije tako. Svaki put kad se prošećem rivom i okupam na gradskoj plaži kao da je ispočetka upoznajem. Uvijek ugledam nešto novo promatrajući predivno modro more i primorske kućice. I opet sam sretna, sretna jer sam u Makarskoj.

Ljeto sam završila odlaskom na otok Rab. Tamo mi je već počela nedostajati škola. Zaželjela sam se prijatelja i školskih klupa, zaželjela sam se ploče i spužve, bilježnica i mirisa novih knjiga.

Nakon dolaska u Zagreb pokušala sam analizirati svoje ljeto i zaključila da sam provela predivno ljeto prepuno zabave i novih spoznaja.

Lucija Sauha, 6.b

Sunce i more

Sunce sija
i svoje nasmiješene zrake
baca Moru.
Žalosno More gleda u Sunce
i zahvaljuje mu što ga radosti.

Gledaju se Sunce i More
i smiješe se jedno drugome
i govore kako se vole.

Kada dođe vrijeme rastanka,
More plače sve do jutra.
Dolaskom jutra
More se opet smije
i ne prestaje gledati u Sunce.

Antonela Brkić, 8.a

More

Kada netko spomene more, ljudi se često prvo sjete godišnjeg odmora, zabave, tuluma i ostalih razbibriga. No, more je puno više od toga, ono je metaforično i poučno.

Od početka čovjekovog poimanja more je predstavljalo prepreku, izolaciju, nešto nepremostivo. Kako bih shvatio značenje mora, trebao bih zaroniti u sebe, trebao bih bolje razumjeti svoje osjećaje. More ne samo da je katkad nepremostivo, nego je i osvetoljubivo, ali i vrlo darežljivo - koliko daješ, toliko ti se i vrati, a malotko je iskusio nešto bolje od toga. To najbolje vidimo u romanu Ernesta Hemingwaya Starac i more u kojem jedan stari ribar, usprkos svim nedaćama koje su ga zadesile na moru dok je ribario, na kraju uspijeva uloviti ribu i tako vratiti ugled u zajednici. Bilo je mnogo pisaca koji su se pisali o ovoj temi, ali na različite načine. Neki su pisali o svojim osobnim promišljanjima, a za neke neke je more bilo bajkovito mjesto koje su krasila mitska bića i stvorenja. Stoga možemo zaključiti da je more tajanstveno mjesto prepuno prepreka i tajni koje ne traže da se otkriju, nego razumiju.

Za mene je more mjesto mira i spokoja, jedno od onih mjesta gdje se osjećam posebno i uistinu kao da sam dio nečeg većeg.

Petar Nakić, 8.a

Nostalgija

Čitajući pjesme o moru, s nostalgijom se prisjećam svojih ljetnih praznika i šetnje po bjelkastim stijenama koje su zapljuskivali valovi bure.

Sunčanih i vrućih dana sa zadovoljstvom sam se hladio u tom velikom i slanom prostranstvu. Pjesnici su more prigrlili kao svog najboljeg prijatelja, a to me uopće ne čudi budući da nam ono donosi velike blagodati. U predvečerje, kad posljednje zrake sunca obasipaju zemlju, opušteno sam držao štap u ruci čekajući i pitajući se hoće li koja riba zagristi udicu. Potpunu tišinu remetilo je tek slabo žuborenje sitnih valića na jakoj svjetlosti punog Mjeseca koji je polako prelazio svoj svakodnevni put na vedrom nebu. Bilo je toliko tiho da sam gotovo mogao progovoriti s njim, samo da je ono htjelo...

Ali ja sam trebao napustiti ovaj mir i poći sa svojom braćom do našeg doma na brijegu.

Filip Pipunić, 8.a

Hip-hop

moj život

Od malena se bavim plesom, a sve je započelo još u vrtiću kada sam s djevojčicama iz svoje grupe pohađala sate ritmike. No, nakon nekog vremena prestala sam na njih ići jer nam je voditeljica pustila glazbu, rekla da trčimo u krug, sjela i razgovarala na mobitel.

U drugom razredu osnovne škole upisala sam se na ples, ali ne klasični. Ovaj je ples bio mješavina baleta i break dancea. U njemu sam jako uživala i to vjerojatno zato što sam voljela break dance i njime se željela baviti. Jednostavno sam uživala gledajući razne vrste i stilove uličnih plesova. U trećem i četvrtom razredu nisam se bavila plesom. U trećem sam razredu upisala tečaj engleskog jezika, a u četvrtom se rekreativno bavila penjanjem po umjetnim stijenama. Penjanje mi je jako dobro išlo te mi je rekord za penjanje na 9,5 metara bio 1.30 minuta. Unatoč tome što sam u četvrtom razredu dobila psa koji je ispunjavao moje srce srećom i ljubavlju, osjećala sam se djelomično prazno. No, u petom sam se razredu ponovno vratila plesu, i to hip-hopu. Od tog trenutka osjećam da je moje srce u potpunosti ispunjeno srećom i ljubavlju te da sam našla ono što od rođenja tražim. Shvatila sam da sam upoznala sebe, pravu Elu koja bila skrivena. Hip-hop me ispunjuje, ja za njega živim. Volim biti s ljudima, koji kada čuju glazbu, počnu plesati, a baš sam njih našla u plesnoj grupi SOSS. SOSS je skraćenica od School of street styles. Tamo se nikada ne bojim s njima podijeliti svoje mišljenje jer znam da mi se neće rugati. Iako nisam osobito ritmična, jednostavno uživam u svakom trenutku dok plešem. I ove sam godine nastavila ići na hip-hop. Ovoga puta ponuđena nam je bila i opcija betljanja. Prijavila sam se i natjecala se. Osjećaj je bio neopisiv. Premda sam izgubila u prvom krugu natjecanja, nisam se obeshrabrila i odustala od plesa. Dogodilo se upravo suprotno, odnosno taj me događaj samo ojačao i potaknuo me da kod kuće još više vježbam. U nekim dodatnim satima nude se i druge vrste uličnih plesova, a ja redovito odlazim na house. House je puno teži od hip-hopa i to ga čini izuzetno zabavnim.

Kada sam se upisala u SOSS, mislila sam da ću vrlo brzo odustati, ali atmosfera u toj maloj sobi jest snažna, prijateljska i motivirajuća. Ja ću i nadalje plesati hip-hop jer me usređuje, pomaže mi da shvatim tko sam, ohrabruje me i pomaže mi da bar nakratko zaboravim na svoje probleme. Hip-hop moj je život.

Ela Markulin, 6.b

Moj mali Riki

Na žalost, ja nemam kućnog ljubimca. Nemam ga zato što živim u stanu i nema se tko brinuti za njega. Ali da postoji mogućnost, rado bih imala psa.

Moj bi se pas zvao Riki. Čini mi se da je to prikladno ime za psa, a i meni se sviđa. Osim toga, mogla bih ga zvati Kikiriki, no neću skretati s teme. Uglavnom, moj Rikić-Kikić imao bi duge čupave uši i uvijek bi čuo kad ga zovem. Imao bi jako kuštravu dlaku, dovoljno kuštravu kako bih ga mogla maziti. I bio bi malen, ali ne i premalen da ga mogu naći. Imao bi bijelu dlaku poput snijega. Oči bi mu blistale kao zvijezde noću ili kao more u sumrak. Imao bi male nožice, ali dovoljno velike da može trčati livadom. Naravno, bio bi i najposlušniji pas na svijetu. Naučila bih ga svim trikovima. Spavao bi kao anđeo. Često bih se igrala s njime i šetala ga parkom. Zajedno bismo se smijali, igrali, šetali... On bi bio moje blago, blago vrednije od kovčega prepunog zlatnih novčića, vrednije od bisera, dragulja i dijamanta - on bi bio moje sve. Čuvala bih ga kao vjeverica svoje plodove. Sve bih dijelila s njime - svoju sreću, svoju tugu, svoju radost i svoju čežnju.

To bi bio moj ljubimac, moj mali Riki. Ali nikad se ne zna jer možda ga jednoga dana i sretnem. No, ako ga i sretnem, pitanje je što ću učiniti - hoću li ga primiti i nikada pustiti ili ću samo okrenuti pogled i otići.

Nika Šašić, 6.a

Ljepota mora

Volim kada me ujutro probude cvrčci navještajući novi dan, volim kada more šumi noseći radost ljeta. Mladi i stari su sretni, a posvuda se čuje smijeh djece.

Cijelom plažom širi se miris tek ulovljenih riba koje ribari nose sa svojih čamaca. Sunce obasjava more mirno kao ulje, a lagani nečujni povjetarac mrsi mi polusuhu kosu punu soli. Miris borove šume, ružmarina i lavande lebdi obalom. Zaranjam duboko i promatram sav svijet koji more krije, sve te šarene i raznolike ribe, morske zvijezde, školjke...

Ah, sve te noći s prijateljima na obali mora provedene u gledanju čarobnog odsjaja mjesečine...

Rebecca Šušnić, 8.a

Joža Horvat

Waitapu

Zadnji me sat lektire iznimno nadahnuo. Govorili smo o životu i životnim mudrostima, a govorili smo i o smrti.

Razgovarali kako je život zapravo jedno dugo putovanje koje se nastavlja i nakon smrti. Na taj nas je razgovor potaknula knjiga Jože Horvata Waitapu. Iako je knjiga vrlo kratka, vrvi životnim mudrostima. Također smo shvatili vezu između Boga i ljudi. Ljudi, koji se boje Boga u pozitivnom smislu, trude se biti što bolji i činiti dobre stvari koliko je to u njihovoj moći. Zanimljiva je bila i tema smrti. Svatko smrt voljenog i bližnjeg prihvaća na drukčiji način. Smrt bismo trebali shvatiti kao nastavak bezvremenskog putovanja, putovanja na drugom svijetu, i kao sreću za pokojnika.

U romanu se upoznajemo s likom Itea koji je znatiželjan i san mu je prijeći Waitapu. Waitapu u romanu simbolizira crtu, zakon, zabranu. No, Iteo Waitapu ne shvaća tako. Iteo ga doživljava kao neotkrivenu ljepotu i mjesto novih spoznaja, kao nešto što je stvoreno da se otkrije unatoč opasnostima koje krije. Mislim da bismo svi trebali tako shvatiti crtu, jer vjerujem da bismo onda živjeli u ljepšem i humanijem svijetu.

Lucija Sauha, 6.b